

[Karen Thuree Hansen.]

til dette krævende job overstiger det for manges vedkommende både evner og kræfter.

Man plejer populært at sige, at det offentlige tager vare på mennesket fra fødsel til død, og det er da også en kendsgerning, at vor sociale forsyng hører til de bedste i verden. Ligeledes må det også betragtes som et gode, at der er et udpræget samarbejde mellem de mange offentlige instanser, der er involveret i familiepolitikken. Dette giver trykthed og mulighed for på et tidligt tidspunkt at gribe ind og derved begrænse eventuelle skader, før det er for sent.

Vor sociale lovgivning rummer mange muligheder for vejledning og støtte både for forældre og børn, og det er min absolutte overbevisning, at ingen hjælpeforanstaltninger lades ude af betragtning med hensyn til løsning af opgaverne. Både den gældende og den kommende lovgivning fremhæver klart, at forældre og børn bør bevares sammen i hjemmet, såfremt der er mulighed for det.

Tvangsfjernelse af et barn er således den sidste udvej, man iværksætter, hvilket også statistikken med det faldende antal tvangsanbringelser viser, selv om det må erkendes, at man kunne ønske tallet endnu lavere. I denne forbindelse vil jeg gerne bede socialministeren gentage de tal med hensyn til fjernelsessager, som vi hørte i ministerens tale.

I sig selv er en tvangsfjernelse en meget alvorlig sag, der kræver medvirken fra adskillige myndigheders side, og jeg vil gerne her have lov til at citere lovgrundlagets paragraffer — jeg citerer fra lov om børne- og ungdomsforplejning, § 28, stk. 1, nr. 1, 2 og 3:

„Uden samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden kan beslutning om anbringelse uden for hjemmet kun træffes, når anbringelsen er påkrævet af hensyn til barnets eller den unges velfærd,

1. fordi barnet eller den unge har udvist betydelige vanskeligheder ved at tilpasse sig sine daglige omgivelser, skolen eller samfundet i øvrigt og forældrene ikke magter opdragelsen,

2. fordi barnet eller den unge lever under sådanne forhold, at dets sjælelige eller legemlige sundhed eller udvikling lider alvorlig skade eller udsættes for fare herfor,

3. fordi forældrene ikke sørger for, at barnet eller den unge undergives nødvendig særforplejning eller anden nødvendig behandling af sjælelige eller legemlige lidelser.“

Gennem mit mangeårige kendskab til og arbejde inden for børne- og ungdomsværnet kan jeg kun sige, at både embedsmænd inden for de forskellige instanser og de øvrige medarbejdere, der til daglig beskæftiger sig med disse tragiske problemer, aldrig går på akkord, men bestandig har for øje at varetage både forældrenes og børnenes tarv på bedste måde.

Når forespørgslen i dag går på at beskytte forældre mod offentlige myndigheders tvangsfjernelse af eventuelle børn fra hjemmet, så må jeg henviser til citatet fra lovgivningen. Uden at kende den konkrete sag i enkeltheder må jeg skønne, at myndighedernes viden om forældrenes fysiske og psykiske tilstand har været af en sådan karakter, at der har været grund til at tvangsfjerne barnet kort efter fødslen. Noget sådant sker jo ikke fra den ene dag til den anden, men gennem mange og grundige forundersøgelser, hvor forældrene er involveret og har udtalelsesret om deres forhold, ligesom de også kan søge bistand hos tredjemand, der kan overvære og medvirke til opklaring, men helt naturligt er undergivet den samme tavshedspligt med hensyn til oplysninger, som også påhviler såvel embedsmænd som sagsbehandlere og de politikere, der i sidste instans skal tage den endelige beslutning.

Ydermere har forældrene og den eventuelle bisidder ifølge lov om offentlighed i forvaltningen ret til under sagens behandling at blive gjort bekendt med sagens dokumenter, og, indtil dette er sket, at få sagen udsat, i de fleste tilfælde dog med en begrænset tidsfrist. Selve beslutningen om tvangsfjernelse forelægges for dommeren i den stedlige retskreds. Ligeledes kan der søges vejledning hos embedslægen og eventuelt hos en pædagogisk-psykologisk konsulent.

Alle disse instanser vejleder således de besluttende myndigheder, og det kan således ikke være enkeltpersoners afgørelse, der er gældende.

Forældrene skal ydermere gøres bekendt med muligheden for at anke sagens afgørelse til ankestyrelsen, og denne skal igen